

[Domov](#) > ... > [Družinske Zadeve In Dedovanje](#) > [Dedovanje](#) > [Dedovanje](#) > [Germany](#)

Dedovanje

 Nemčija

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

Ta informativni list je bil pripravljen skupaj z [Rat der Notariate der EU](#) (Svet notariatov Evropske unije, CNUE).

1 Kako se sestavi razpolaganje za primer smrti (oporoka, skupna oporoka, dedna pogodba)?

Oporoka se lahko sestavi v eni od dveh oblik: kot lastnoročna oporoka ali javna oporoka.

Lastnoročno oporoko lahko sestavijo samo osebe, stare 16 let ali več (člen 2229(1) *Bürgerlichen Gesetzbuchs* (BGB), nemški civilni zakonik), ter jo mora v celoti lastnoročno napisati in podpisati oporočitelj. Če je natipkana na pisalni stroj ali računalnik, če manjka podpis ali je bila narekovana (npr. na magnetofon), ni veljavna in lahko iz zapuščine dedujejo le zakoniti dediči, če ni nobene druge veljavne oporoke, v kateri bi bil naveden dedič. Zaradi dokazovanja je zelo pomembno tudi, da oporočitelj oporoko podpiše s polnim imenom (tj. imenom in priimkom), da ni dvoma, kdo je sestavil oporoko. Nazadnje je zelo priporočljivo, da je v oporoki navedeno, kdaj in kje je bila napisana. To je pomembno, saj se lahko prejšnja oporoka – v celoti ali delno – razveljavi z novo oporoko. Če na eni od oporok ali celo na obeh manjka datum, pogosto ni mogoče ugotoviti, katera je novejša in bi jo bilo treba šteti za veljavno.

Zakonci ali registrirani partnerji lahko sestavijo tudi skupno lastnoročno oporoko. V tem primeru morata lastnoročno oporoko, ki jo je sestavil eden od zakoncev ali partnerjev oziroma oba zakonca ali partnerja, podpisati oba skupaj.

Če bi se radi izognili tveganju, da pri sestavljanju oporoke naredite napako, bi se morali odločiti za javno oporoko (ali „notarsko“ oporoko). Pri tej vrsti oporoke vsebino ustno podate notarju, ki jo nato pisno evidentira, ali pa jo sestavite sami in notarju predate v pisni obliki.

Da bi se lahko sklenila dedna pogodba, morata biti obe stranki pri notarju sočasno.

2 Ali mora biti razpolaganje overjeno in na kakšen način?

Da bi se izognili tveganju, da se lastnoročna oporoka skrije, izgubi ali da se nanjo po smrti osebe pozabi, se pogosto priporoča (ni pa obvezno), da se da oporoka v uradno hrambo okrajnemu sodišču (*Amtsgericht*) – ali v posebno uradno hrambo. Notarska oporoka je vedno v posebni uradni hrambi. To velja tudi za dedno pogodbo, razen če pogodbeni stranki izrecno navedeta, naj se pogodba ne da v uradno hrambo; v tem primeru se namesto tega dokument shrani pri notarju. Oporoke in dedne pogodbe, ki so v uradni hrambi, se odprejo po smrti osebe, ki je sestavila razpolaganje za primer smrti v obliki oporoke ali dedne pogodbe (in ki se v zakonu imenuje „zapustnik“ (*Erblasser*)).

Od 1. januarja 2012 so dokumenti, ki so v uradni hrambi, elektronsko evidentirani v centralnem registru oporok (*Zentrales Testamentsregister*) pri zvezni notarski zbornici (*Bundesnotarkammer*). Evidentirane so samo podrobnosti, ki so v primeru smrti potrebne za lociranje razpolaganja za primer smrti (identifikacijski podatki o

uradni hrambi). V centralnem registru oporok se vsebina razpolaganja za primer smrti ne evidentira. V primeru razpolaganj za primer smrti, ki so bila sestavljena pred navedenim datumom in dana v uradno hrambo, so bili ustrezni podatki iz matičnih uradov preneseni v register.

Zvezna notarska zbornica je kot organ za vpis v register obveščena o vseh smrtih v državi in za namen odpiranja razpolaganj za primer smrti, ki so v uradni hrambi, depozitarja obvesti o smrti, pristojno zapuščinsko sodišče (*Nachlassgericht*) pa o registriranih razpolaganjih in o tem, kje so ta razpolaganja v uradni hrambi.

3 Ali je svoboda do razpolaganja za primer smrti omejena (npr. z nujnim deležem)?

Svojce je mogoče razdediniti z oporoko. Vendar se je to, da bi preživeli zakonec, otroci in otroci otrok ali starši (ki bi bili brez oporočnega razpolaganja zakoniti dediči) ostali brez vsakršne dediščine, vedno štelo za nepravilno. Zaradi uradno priznanega in zakonito ugotovljenega sprejemanja medsebojne odgovornosti velja to tudi za preživele registrirane istospolne partnerje. Zato je tej ozko opredeljeni skupini ljudi z zakonom dodeljen del zapuščine, ki se imenuje nujni delež (*Pflichtteil*). Upravičenci do nujnega deleža lahko od dedičev zahtevajo denarno plačilo, ki je enako polovici vrednosti zakonitega deleža.

Primer: Oporočiteljica zapusti moža (s katerim je živela v mešanem premoženjskem režimu zakoncev (*Güterstand der Zugewinngemeinschaft*), v katerem vsak zakonec ohrani lastninsko pravico na svojem premoženju, povečanje skupne neto vrednosti zakoncev v zakonu pa se razdeli na enaka deleža) in hčer. V oporoki je moža imenovala za edinega dediča. Zapuščina je vredna 100 000 EUR. Hčerin nujni delež je $\frac{1}{4}$ (njen zakoniti delež pa je $\frac{1}{2}$; enako kot možev, ki je z oporočiteljico živel v mešanem premoženjskem režimu). Da bi izračunali znesek denarja, do katerega je upravičena, je treba nujni delež pomnožiti z vrednostjo zapuščine ob dedovanju. To pomeni, da lahko hči od moža oporočiteljice zahteva nujni delež v višini 25 000 EUR ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ EUR).

Oporočitelji tega, da bi se zahteval nujni delež, ne morejo preprečiti tako, da v oporoko vključijo upravičence do nujnega deleža, a jim dodelijo manj kot polovico njihovega zakonitega deleža. V takih primerih je upravičenec do nujnega deleža upravičen do dodatnega zneska, s katerim se njegov nujni delež poveča na polovico zakonitega deleža (*Pflichtteilergänzungsanspruch*, zahtevke za prilagoditev nujnega deleža).

Primer: Oporočitelj je v oporoki za dedinji imenoval svojo ženo (s katero je živel v mešanem premoženjskem režimu) in hčer, tako da dedujeta $\frac{7}{8}$ oziroma $\frac{1}{8}$ njegove zapuščine. Zapuščina je vredna 800 000 EUR. Hčerin nujni delež je $\frac{1}{4}$ (= 200 000 EUR). Ker je bila hči vključena v oporoko in bo že podedovala 100 000 EUR ($\frac{1}{8}$ od 800 000 EUR), je upravičena do dodatnega zneska, s katerim se bo pokril manko (100 000 EUR).

Nujni delež je treba zahtevati v treh letih od datuma, ko je kateri koli od upravičencev do nujnega deleža izvedel za dedovanje in razpolaganje, zaradi katerega je bil oškodovan, najpozneje pa v tridesetih letih po dedovanju.

Dediči lahko zahtevajo odlog uveljavljanja nujnega deleža, če bi bili zaradi takojšnje ugoditve zahtevku po krivici hudo oškodovani. V zakonodaji je kot primer naveden scenarij, v katerem bi bilo treba v nasprotnem primeru prodati družinski dom. Kljub temu je še vedno treba upoštevati interese upravičenca ali upravičencev do nujnega deleža. Odlog pomeni, da nujnega deleža ni treba takoj izplačati. Sodišče v vsakem posameznem primeru odloči, za koliko se lahko izplačilo nujnega deleža odloži ter ali in kako je treba zahtevke za nujni delež zavarovati.

4 Kdo in koliko deduje, če razpolaganja za primer smrti ni?

Če oporoka ali dedna pogodba ne obstaja, veljajo pravila zakonitega dedovanja.

V skladu z nemškim dednim pravom se za dediče štejejo le sorodniki, tj. osebe z istimi starši, starimi starši ali prastarši kot oporočitelj, in osebe, ki imajo z zapustnikom še bolj oddaljene skupne prednike. V skladu s to opredelitvijo se povezave zaradi zakonske zveze ne štejejo za sorodstvo z zapustnikom in so iz zakonitega dedovanja izključene, npr. tašča, zet, očim, pastorka, teta ali stric po zakončevi strani itd., saj z zapustnikom nimajo skupnih prednikov.

Družinsko razmerje lahko nastane tudi s posvojitvijo (otroka), saj se s tem postopkom med otrokom in posvojiteljem ter njegovimi sorodniki ustvari polnopravno zakonsko družinsko razmerje z vsemi povezanimi

pravicami in obveznostmi. Posvojeni otroci imajo tako praviloma enake pravice kot biološki otroci (če so posvojeni polnoletni „otroci“, lahko veljajo posebni pogoji).

Zakonci so izjema od načela, da dedujejo le sorodniki (*Verwandtenerbfolge*). Čeprav običajno niso v sorodstvu in torej nimajo skupnih prednikov, imajo še vedno pravico do dedovanja po svojem zakoncu. Če se zakonca ločita, pravice do dedovanja ni. To pod nekaterimi pogoji velja tudi za zakonce, ki še niso ločeni, a živijo ločeno.

V skladu z dednim pravom imajo registrirani partnerji enake pravice do dedovanja kot zakonci. Pri drugih oblikah skupnega življenja pa zakonska pravica do dedovanja ne obstaja.

Dedna pravica sorodnikov:

Vsi sorodniki nimajo enakih pravic do dedovanja. Po zakonu so razdeljeni na dediče različnih dednih redov:

Prvi dedni red

Dediči prvega dednega reda so pokojnikovi potomci, tj. otroci, vnuki, pravnuki itd.

Zunajzakonski otroci so zakoniti dediči svoje matere in očeta ter njenih zadevnih sorodnikov. Izjema velja v primerih, v katerih je zapustnik umrl pred 29. majem 2009 in se je zunajzakonski otrok rodil pred 1. julijem 1949.

Če je mogoče najti sorodnika, ki spada v to skupino najbližjih sorodnikov, bolj oddaljeni sorodniki ne dobijo ničesar in nimajo pravice do dediščine.

Primer: Zapustnik je zapustil eno hčer ter številne nečake in nečakinje. Nečaki in nečakinje ne podedujejo ničesar.

Otroci otrok (tj. vnuki, pravnuki itd.) lahko običajno kaj podedujejo le, če so njihovi starši že umrli ali pa so se dediščini odpovedali.

Primer: Pokojnik je zapustil hčer in tri vnuke po sinu, ki je že umrl. Hči dobi polovico dediščine, vnuki pa si morajo drugo polovico, ki bi jo sicer dobil njihov oče, razdeliti med seboj. To pomeni, da vsak vnuk prejme $\frac{1}{6}$ dediščine.

Drugi dedni red

Dediči drugega dednega reda so pokojnikovi starši ter njihovi otroci in otroci otrok, tj. zapustnikovi bratje in sestre ter nečaki in nečakinje. Tudi v tem primeru otroci zapustnikovih staršev dedujejo le, če so zapustnikovi starši že umrli. Dedujejo delež, ki bi ga podedoval njihov pokojni oče ali njihova pokojna mati.

Sorodniki drugega dednega reda dedujejo le, če ni dedičev prvega dednega reda.

Primer: Zapustnik je zapustil nečakinjo in nečaka. Zapustnikova sestra in starši so že umrli. Nečakinja in nečak torej podedujeta vsak polovico zapuščine.

Tretji in nadaljnji dedni redi

V tretji dedni red spadajo stari starši ter njihovi otroci in otroci otrok (teta, stric, bratranec, sestrična itd.), v četrti dedni red pa prastarši ter njihovi otroci in otroci otrok itd. Zakonito dedovanje temelji na enakih pravilih kot v zgoraj navedenih dednih redih. Vendar pa od četrtega dednega reda naprej, če so potomci starih staršev že umrli, naslednji v vrsti niso več potomci teh potomcev, temveč postanejo osebe, ki so najbližji sorodniki, edini dediči (tukaj pride do preskoka s parentalnega sistema dedovanja (*Erbfolge nach Stämmen*, pri katerem se dedič išče po posamezni liniji (*parenteli*) od prednika navzdol) na sistem kolena (*Gradualsystem*, pri katerem se ugotavlja najbližji sorodnik na podlagi sorodstvenega razmerja).

Vedno velja: zadostuje, da je živ le en sorodnik prejšnjega dednega reda, da so izključeni vsi morebitni dediči naslednjega dednega reda.

Zakonci in registrirani partnerji:

Ne glede na zadevni premoženjskopравни položaj zakoncev sta preživeli zakonec ali registrirani partner zakonita dediča in sta upravičena do $\frac{1}{4}$ zapuščine skupaj z morebitnimi potomci in do $\frac{1}{2}$ zapuščine skupaj s sorodniki

drugega dednega reda (tj. zapustnikovimi starši, brati in sestrami, nečaki ali nečakinjami) ter starimi starši.

Če sta zakonca ali registrirana partnerja živela v mešanem premoženjskem režimu (ki je privzeta ureditev, če se nista zakonca v predporočni ali poporočni pogodbi dogovorila o drugačnem premoženjskem režimu), se navedeni delež poveča za $\frac{1}{4}$. To velja tudi pri registriranih partnerjih.

Če ni sorodnikov prvega ali drugega dednega reda niti starih staršev, preživeli zakonec/registrirani partner dobi celotno dediščino.

Primer: Zapustnik je zapustil ženo (s katero je živel v mešanem premoženjskem režimu) in starše. Žena prejme $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$), vsak od staršev kot dedič drugega dednega reda pa po $\frac{1}{8}$ zapuščine. Žena poleg tega, če so drugi dediči sorodniki drugega dednega reda (kot v tem primeru) ali stari starši, dobi nekaj, kar se v Nemčiji imenuje *Großer Voraus*, tj. prednostno pravico, ki večinoma zajema vse gospodinjske predmete in poročna darila (če so drugi dediči sorodniki prvega dednega reda, preživeli zakonec kot zakoniti dedič te predmete prejme le, če jih potrebuje za vodenje gospodinjstva).

Zakonita pravica države do dedovanja:

Če ni zakonca ali registriranega partnerja in ni mogoče ugotoviti nobenega sorodnika zapustnika, zakoniti dedič postane država. Njena odgovornost je vedno omejena z vrednostjo zapuščine.

Dodatne informacije, vključno z razpolaganjem za primer smrti, pravico do nujnega deleža in zakonitim dedovanjem, so na voljo v knjižici *Erben und Vererben* (Dedovanje in zapuščina), ki jo je pripravilo zvezno ministrstvo za pravosodje in je dostopna na spletu – izključno v nemščini – na [spletni povezavi](#).

5 Kateri organ je pristojen:

5.1 glede vprašanj dedovanja?

Načeloma je za zapuščinske zadeve pristojno zapuščinsko sodišče v okviru okrajnega sodišča v kraju zadnjega običajnega prebivališča zapustnika v Nemčiji.

5.2 za sprejem izjave o odpovedi dediščini ali njenem sprejemu?

Dediščini se je mogoče odpovedati tako, da se pri zapuščinskem sodišču poda izjava; ta izjava se poda na zapisnik pri zapuščinskem sodišču ali pa se sodišču predloži po tem, ko jo overi notar (za podrobnosti glej oddelek 8 spodaj).

Izjave o sprejemu ni treba podati v določeni obliki, prav tako ni potrebna potrditev prejema. Sprejem dediščine pomeni že prekoračitev roka za vložitev izjave o odpovedi dediščini.

5.3 za sprejem izjave o odpovedi volilu ali njegovem sprejemu?

Volilo se sprejme ali se mu odpove z izjavo, ki se poda osebi, pristojni za volilo. To je lahko dedič ali volilojemnik, tj. za podvolilo (*Untervermächtis*).

5.4 za sprejem izjave o odpovedi nujnega deleža ali njegovem sprejemu?

Izjava o odpovedi nujnemu deležu ali njegovem sprejemu v nemškem dednem pravu ni predvidena.

6 Kratak opis postopka za ureditev dedovanja v nacionalnem pravu, vključno z likvidacijo zapuščine in delitvijo premoženja (to vključuje informacijo, ali postopek dedovanja začne sodišče ali drugi pristojni organ na lastno pobudo)

Odprtje oporoke:

Razpolaganje za primer smrti, ki se predloži zapuščinskemu sodišču ali vzame iz uradne hrambe, po smrti

oporočitelja uradno odpre zapuščinsko sodišče. Dediči so o tem uradno obveščeni.

Postopek za izdajo potrdila o dedovanju:

Potrdilo o dedovanju izda zapuščinsko sodišče, v njem pa je navedeno, kdo je dedič, obseg njegove pravice do dedovanja in po potrebi nadaljnje dedovanje ali izvršitev oporoke. V skladu z nemškim dednim pravom dedič ali dediči takoj postanejo pravni nasledniki zapustnika, načeloma z vsemi pravicami in obveznostmi (načelo univerzalnega nasledstva ali univerzalnega prenosa premoženja (*Gesamtrechtsnachfolge*)). V potrdilu o dedovanju so lahko navedeni le dediščina, delež upravičenca in morebitne omejitve razpolaganja v skladu z dednim pravom, ne more pa biti navedeno posamezno premoženje. Navajanje posameznega premoženja ni potrebno, ker se dediči, če jih je več, samodejno štejejo za skupne lastnike, ki prevzamejo vse pravice in obveznosti zapustnika. Zapuščinsko sodišče izda potrdilo o dedovanju na zahtevo. Vložnik mora dokazati, da so vsi podatki, ki jih zahteva zakon, točni, ali pa predložiti zapriseženo izjavo, iz katere je razvidno, da ni podlage za dvom o točnosti podatkov. Vložnik lahko zapriseženo izjavo poda pred notarjem ali sodiščem, razen če zakonodaja zadevne zvezne dežele določa, da so za to pristojni le notarji.

Izdaja evropskega potrdila o dedovanju (*Nachlasszeugnis*):

Postopki v zvezi z evropskim potrdilom o dedovanju so določeni v zakonu o mednarodnih zapuščinskih postopkih (*Internationales Erbrechtsverfahrensgesetz*). Evropsko potrdilo o dedovanju je potrdilo o dedovanju, ki velja v skoraj vseh državah Evropske unije (EU) (razen na Danskem in Irskem). Izda se tudi na zahtevo zapuščinskega sodišča v obliki notarsko overjenega izvoda z omejeno veljavnostjo. Glavni namen potrdila je poenostavitev delitve zapuščine v EU. V skladu z načelom univerzalnega nasledstva z vsemi pravicami in obveznostmi zapustnika v evropskem potrdilu o dedovanju v skladu z nemškim pravom ni navedeno posamezno premoženje (za več informacij glej oddelek o potrdilu o dedovanju zgoraj). Če je imel zapustnik ob smrti pravico na nepremičnini v drugi državi članici, bo v skladu z nemškim pravom v evropskem potrdilu o dedovanju navedeno, da se vse pravice in obveznosti v zvezi s to nepremičnino nemudoma in brez izjeme prenesejo na zakonitega dediča oz. zakonite dediče. Pri prenosu takega premoženja v evropskem potrdilu o dedovanju ni treba oziroma celo ni mogoče navesti podrobnosti o nepremičnini.

Delitev premoženja:

Če je dedičev zapuščine več, ta postane skupno premoženje skupnosti dedičev. Sodediči lahko zato le skupno razpolagajo s posameznimi predmeti iz zapuščine, npr. prodajo zapustnikov avto, če ta ni več potreben. Prav tako morajo dediščino skupno upravljati. Zato se pogosto pojavijo težave, zlasti če dediči živijo daleč narazen in se ne morejo dogovoriti. Ta „prisilna skupnost“ (*Zwangsgemeinschaft*) je po navadi zelo nepraktična in načeloma lahko vsak dedič zaprosi za razpustitev skupnosti z zahtevo, naj se zapuščina razdeli. Najpomembnejša izjema v zvezi s tem je, kadar oporočitelj v oporoki navede, da se zapuščina določeno obdobje ne sme deliti, na primer zato, da lahko družinsko podjetje nadaljuje poslovanje.

Če je oporočitelj določil izvršitelja oporoke, je ta odgovoren za delitev zapuščine. V nasprotnem primeru so za delitev zapuščine odgovorni dediči. Pri tem lahko poiščejo pomoč notarja. Če se kljub pomoči notarja ne morejo dogovoriti, je edina preostala možnost sprožitev sodnega postopka.

7 Kako in kdaj postane posameznik dedič ali volilobjemnik?

Za podrobnosti o zakonitem dedovanju glej oddelek 4 zgoraj.

Če je pokojnik zapustil oporoko, ima ta prednost pred pravili o zakonitem dedovanju. Če je oporočitelj v oporoki pustil navodila glede celotne zapuščine, dedujejo samo osebe, ki so imenovane v oporoki. Za podrobnosti glede tega, kdo je upravičen do nujnega deleža, glej oddelek 3 zgoraj.

Ob smrti zapustnika zapuščina po samem zakonu preide na dediče zaradi načela samodejne pridobitve dediščine (*Grundsatz des Vonselbsterwerbs der Erbschaft*). Dediči pa se lahko dediščini odpovejo (glej oddelek 8 spodaj).

Oporočitelj lahko v oporoki zapusti tudi volila, npr. določenim ljudem dodeli posamezne predmete ali določene zneske denarja. V takih primerih se prejemniki volila („volilobjemniki“) ne štejejo za dediče, imajo pa terjatev do dedičev za tisto stvar, ki jim je bila v oporoki posebej zapuščena (glej oddelek 5.3 zgoraj).

8 So dediči odgovorni za dolgove pokojnika, in če je tako, pod katerimi pogoji?

Odpoved dediščini:

Dediči ne odgovarjajo za obveznosti iz zapuščine (*Nachlassverbindlichkeiten*), če se dediščini odpovejo do določenega roka. Načeloma se mora zadevni dedič dediščini odpovedati v šestih tednih od obvestila o uvedbi dedovanja in podlagi za njegov status dediča, kar pomeni, da mora pri zapuščinskem sodišču podati uradno izjavo. Izjava se poda na zapisnik pri zapuščinskem sodišču ali pa se sodišču predloži po tem, ko jo overi notar. V primeru overitve je dovolj predložiti dopis, vendar mora dedičev podpis overiti notar. Dejanje odpovedi dediščini ali sprejema dediščine je praviloma zavezujoče.

Odgovornost v primeru sprejema dediščine:

Če dediči sprejmejo dediščino, s pravnega vidika v bistvu nadomestijo zapustnika. To pomeni, da podedujejo tudi zapustnikove dolgove in jih morajo načeloma tudi kriti iz svojega lastnega premoženja.

Dediči lahko odgovornost za podedovane dolgove omejijo na t. i. zapuščinsko maso (*Erbmasse*). To pomeni, da lahko morebitni upniki, katerih dolžnik je bil pokojnik, izgube pokrijejo iz zapuščinske mase, lastno premoženje dedičev pa je zaščiteno pred tretjimi osebami. Dediči lahko to omejitev odgovornosti dosežejo na dva načina: pri zapuščinskem sodišču lahko vložijo vlogo, s katero zahtevajo upravljanje zapuščine v imenu upnikov, ali pa pri okrajnem sodišču, ki lahko deluje kot stečajno sodišče, z vlogo zahtevajo uvedbo postopka stečaja zapuščine.

Če zapuščina ne zadostuje za kritje stroškov upravljanja zapuščine v imenu upnikov ali kritje stroškov postopka stečaja zapuščine, lahko dediči še vedno dosežejo omejitev odgovornosti. Če upnik uveljavlja terjatve, se lahko dediči sklicujejo na nezadostno premoženje iz zapuščine. Dediči lahko nato poravnajo obveznosti iz zapuščine zavrnejo, če ta ne zadostuje za njihovo kritje. Vendar morajo celotno zapuščino predati upnikom.

Če se dediči preprosto ne želijo ukvarjati z dolgovi, ki jih niso pričakovali, morajo le začeti postopek javne objave (*Aufgebotsverfahren*), v katerem lahko pri zapuščinskem sodišču vložijo vlogo, s katero vse zapustnikove upnike pozovejo, naj do določenega roka obvestijo sodišče o neporavnem dolgu, ki jim ga je zapustnik dolgoval. Če upnik terjatev ne prijavi pravočasno, mora biti zadovoljen s tem, kar od dediščine ostane na koncu. S postopkom javne objave lahko dediči tudi ugotovijo, ali bi bilo treba zapuščino dati v uradno upravljanje z vlogo za upravljanje zapuščine ali stečaj zapuščine.

9 Kateri dokumenti in/ali informacije so običajno potrebni za vpis nepremičnine?

V skladu z načelom samodejne pridobitve (*Vonselbsterwerbs*, glej oddelek 7) dedič lastnika zemljišča pridobi lastninsko pravico na tem zemljišču takoj, ko zapustnik umre. Zaradi tega bo zemljiška knjiga (*Grundbuch*) nepravilna, saj bo zapustnik še vedno naveden kot lastnik. Da se lahko dedič lastnika nepremičnine v zemljiško knjigo tudi uradno vpiše kot lastnik, je treba vložiti vlogo za popravek zemljiške knjige in dokazila, iz katerih je razvidno, da je zapis v njej napačen. Da lahko vložnik po smrti vpisanega lastnika zaprosi za popravek zemljiške knjige, mora zemljiškoknjižnemu uradu (*Grundbuchamt*) predložiti dokazilo o svojem statusu dediča.

V strogo reguliranem zemljiškoknjižnem postopku je to mogoče storiti le s predložitvijo potrdila o dedovanju ali evropskega potrdila o dedovanju, v katerem je vložnik naveden kot dedič.

Če dedovanje temelji na razpolaganju za primer smrti, ki je določeno v javni listini (notarski oporoki ali dedni pogodbi), je dovolj, da se zemljiškoknjižnemu uradu predložita razpolaganje in zapisnik o uvedbi postopka. Potrdila o dedovanju ali evropsko potrdilo o dedovanju v takih primerih nista potrebna.

Če je zemljišče predmet volila, v skladu z nemškim dednim pravom ne pride do samodejne pridobitve lastništva. Volilo po nemškem pravu torej ne bo vpisano v potrdilo o dedovanju ali evropsko potrdilo o dedovanju. Vendar lahko volilnojemnik zahteva, da dedič nanj prenese lastninsko pravico na zemljišču. Za pridobitev lastništva je treba priložiti notarsko listino, iz katere mora biti razviden prenos lastništva zadevnega zemljišča z dediča na volilnojemnika. Če se uporablja tuje dedno pravo, na primer ker je imel zapustnik zadnje običajno prebivališče v

tujini in ni izbral prava, ki se uporablja, lahko izjemoma zadostuje predložitev potrdila o dedovanju ali evropskega potrdila o dedovanju, tudi če je bila dodelitev opravljena le z volilom. Odvisno od narave zadevnega primera se lahko zahtevajo tudi drugi dokumenti. Da bi bila lahko na primer kot dedič registrirana trgovska družba (*Handelsgesellschaft*), je treba priložiti dokazilo o pooblastilu za zastopanje (npr. uradni izpisek iz trgovskega registra).

9.1 Je imenovanje upravitelja obvezno ali obvezno na zahtevo? Kaj je treba storiti, če je obvezno ali obvezno na zahtevo?

V skladu z nemškimi dednimi pravom se lahko z upravljanjem zapuščine v imenu upnikov prepreči, da bi se zahtevalo poplačilo dolgov iz lastnega premoženja dedičev. Zapuščinsko sodišče lahko le na zahtevo upravičene osebe (dediča, izvršitelja oporoke, upnika zapuščine, kupca celotne dediščine ali nadaljnega dediča) odredi, da se zapuščina preda v upravljanje. Če upnik zapuščine zahteva upravljanje zapuščine, sodišče tako upravljanje odredi le, če je mogoče utemeljeno domnevati, da obstaja tveganje, da upniki zaradi ravnanja ali finančnih okoliščin dediča ne bodo poplačani iz zapuščine.

Upravitelj je uradno imenovani organ. Čeprav je odgovoren za upravljanje celotnega premoženja, ki ni njegovo, ima v primeru pravnega spora še vedno status samostojne stranke. Pri upravljanju premoženja druge osebe z namenom, da izpolni interese vseh zadevnih oseb (dedičev in upnikov), uradne dolžnosti izvaja v zasebnem interesu. Postopek upravljanja zapuščine, do katerega je upravitelj upravičen in od katerega se dejansko ta zahteva, je namenjen ne le ohranitvi in povečanju zapuščine, temveč zlasti poplačilu upnikov iz zapuščine. Glavna dolžnost upravitelja je, da zagotovi poravnavo obveznosti iz zapuščine.

9.2 Kdo lahko izvrši pokojnikovo razpolaganje za primer smrti in/ali upravlja s premoženjem?

Poleg dejanskih dedičev, (stečajnega) upravitelja (glej oddelek 8 zgoraj) in izvršitelja oporoke (glej oddelek 9.3 spodaj) lahko ustrezna pooblastila dobi tudi skrbnik zapuščine.

Zapuščinsko sodišče po uradni dolžnosti postavi skrbnika zapuščine (*Nachlasspflegschaft*), če je to potrebno, ker identiteta odgovornega dediča ni znana ali pa ni znano, ali je sprejel dediščino. Skrbnik zapuščine v interesu neznanih dedičev varuje in ohranja zapuščino.

Zapuščinsko sodišče obseg skrbnikovih odgovornosti določi v skladu s potrebami v posameznem primeru. Ta obseg je lahko precej širok ali pa obsega le upravljanje posameznih predmetov iz zapuščine. Skrbnik zapuščine je običajno odgovoren za ugotovitev neznanih dedičev ter varovanje in ohranjanje zapuščine.

Skrbništvo zapuščine načeloma ni namenjeno poplačilu upnikov iz zapuščine, temveč predvsem zaščiti dedičev. Naloge skrbnika lahko izjemoma vključujejo tudi uporabo sredstev iz zapuščine za poravnavo obveznosti iz zapuščine, če je to potrebno za ustrezno upravljanje in ohranjanje zapuščine ali če je treba preprečiti izgubo ali škodo, zlasti vse stroške, ki bi lahko nastali zaradi nepotrebnih pravnih sporov.

9.3 Katera pooblastila ima upravitelj?

Oporočitelj lahko v svojem razpolaganju za primer smrti določi osebo ali osebe, ki bodo delovale kot izvršitelji oporoke. Lahko tudi pooblasti tretjo osebo, izvršitelja oporoke ali zapuščinsko sodišče, da imenuje osebo ali osebe, ki bodo delovale kot izvršitelji oporoke. Obveznosti izvršitelja oporoke se začnejo takoj, ko imenovana oseba sprejme imenovanje na ta položaj.

V skladu z zakonom mora izvršitelj oporoke izvršiti oporočna razpolaganja oporočitelja. Če je dedičev več, je odgovoren za delitev zapuščine med te dediče.

Izvršitelj oporoke mora upravljati zapuščino. Zlasti lahko prevzame posest nad zapuščino in razpolaga s predmeti iz zapuščine. V tem primeru dediči ne morejo razpolagati z nobenim predmetom iz zapuščine, ki jo upravlja izvršitelj oporoke. Izvršitelj oporoke lahko prevzame tudi obveznosti iz zapuščine, če je to potrebno za ustrezno upravljanje zapuščine. Izvršitelj lahko brezplačno s predmeti razpolaga le, če je k temu moralno zavezan ali iz spoštovanja splošnih vrednot.

Oporočitelj lahko izvršiteljeva pooblastila omeji, kakor se mu zdi primerno glede na to, kaj določajo zakonske določbe. Oporočitelj lahko tudi določi obdobje, v katerem je treba izvršiti oporoko. Izvršitelju oporoke lahko na

primer dovoli le, da kratek čas upravlja zapuščino in jo razdeli. Lahko pa se tudi odloči, da v oporoki ali dedni pogodbi določi dolgotrajno izvrševanje oporoke (*Dauervollstreckung*). Dolgotrajno izvrševanje se lahko načeloma določi za največ 30 let od datuma dejanskega dedovanja. Kljub temu lahko oporočitelj določi, da se upravljanje nadaljuje do smrti dediča ali izvršitelja oporoke ali do nastanka določenega dogodka, povezanega s katerim od njiju. V takih primerih lahko izvrševanje oporoke traja več kot 30 let.

10 Kateri dokumenti, ki dokazujejo status in pravice upravičencev, se običajno izdajajo po nacionalnem pravu med postopkom dedovanja ali ob koncu postopka? Ali imajo dokazno moč?

Praviloma se kot dokaz, da ima dedič pravico do dediščine, zahteva potrdilo o dedovanju ali evropsko potrdilo o dedovanju (na primer, če dedič želi, da se zapustnikovo zemljišče ali tekoči račun preneseta na njegovo ime). Potrdilo o dedovanju ali evropsko potrdilo o dedovanju ustvarja domnevo, da so dediči, kot so navedeni, in da jih zavezujejo omejitve, navedene v potrdilu o dedovanju ali evropskem potrdilu o dedovanju. V pravnih poslih se v dobri veri domneva, da so podatki, navedeni v potrdilu o dedovanju ali evropskem potrdilu o dedovanju, pravilni. Če je pravni posel sklenjen v dobri veri z osebo, navedeno v potrdilu o dedovanju ali evropskem potrdilu o dedovanju, ne bo pravnih posledic, če se podatki v potrdilu o dedovanju ali evropskem potrdilu o dedovanju pozneje izkažejo za nepravilne. Če obstaja javna oporoka (glej zgoraj), predložitev potrdila o dedovanju ali evropskega potrdila o dedovanju v takih primerih morda ni potrebna.

Ta spletna stran je del portala [Your Europe](#).

Sporočite nam svoje [mnenje](#) o tem, kako koristne so bile te informacije za vas.

■ Zadnja posodobitev: 16/03/2026

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.